

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.203 van 16 februari 2004
in de zaak A. 96.718/XIV-431.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 23 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Russische nationaliteit, is in België binnengekomen op 11 augustus 1999 en heeft zich op 16 augustus 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 22 juni 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 juni 2000 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 30 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Russisch staatsburger van Tataarse origine, verliet zijn land van oorsprong op 19 juli 1999. Betrokkene zou te België aangekomen op 10 augustus 1999 alwaar hij op 16 augustus 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

Betrokkene zou zijn land van oorsprong verlaten hebben omdat hij problemen gekend zou hebben met een fundamentalistische moslimbeweging. In 1997 zou betrokkene bij de ROVD gewerkt hebben. Betrokkene zou toen samen met drie andere opgeroepen zijn naar een school van Wahhabieten, waar enkele kinderen de ruiten ingegoooid zouden hebben. Wanneer betrokkene bij de school, TUB genaamd, kwam zouden de kinderen die de ramen ingegoooid hadden in de kelder van de school opgesloten geweest zijn door de studenten. Betrokkene zou toen de kinderen hebben laten gaan en de school verzegeld hebben. Het incident van de kinderen zou dan snel afgehandeld zijn als een geval van vandalisme. Gezien het niet de eerste keer zou geweest zijn dat er op die school kinderen werden opgesloten, zou betrokkene dan belast zijn met een onderzoek

naar mogelijk extremisme op de TUB. In de school zou videomateriaal gevonden zijn met beelden van verkrachtingen door Tsjetsjenen. Dit materiaal zou geconfiscieerd en doorgestuurd zijn naar het parket. Het parket zou zich één jaar met deze zaak beziggehouden hebben en het dan teruggestuurd hebben naar de ROVD. In mei 1999 zou de zaak opnieuw bij betrokkene terechtgekomen zijn. Betrokkene zou dan de school opnieuw verzegeld hebben. Hierop zou het parket een zaak tegen betrokkene geopend hebben, waarbij de beslissing van betrokkene om de school te verzegelen onterecht bevonden werd omdat dit normaal enkel met een gerechtelijk bevel kan. Betrokkene zou dan de procureur en de andere aanwezigen uitgescholden hebben en ze beschuldigd hebben van betrokkenheid bij de zaak van het videomateriaal, die ze zo lang lieten aanslepen. Betrokkene zou hierdoor vierentwintig uur op het parket opgesloten zijn. Aangezien het niet duidelijk was of betrokkene nog een verdere gerechtelijke vervolging boven het hoofd hing, zou zijn chef van de ROVD, Kazhepov Almar Wahidovitch, hem gevraagd hebben ontslag te nemen. Betrokkene zou dat dan op 15 juli 1999 gedaan hebben, waarna hij op 19 juli 1999 naar België vertrok.

Ondertussen zouden betrokkenes ouders eveneens problemen gekend hebben met studenten van de TUB. In september 1998 zouden er vijf studenten naar betrokkenes ouders gekomen zijn en ze zouden een been van zijn vader en twee vingers van zijn moeder gebroken hebben. De mannen zouden deze mishandeling uitgevoerd hebben omwille van de sluiting van de TUB. Betrokkene zou klacht ingediend hebben bij de wijkagent, maar die zou het als hooliganisme afgehandeld hebben. Betrokkene zou dan nog klacht hebben kunnen indienen bij de procureur, maar dit niet gedaan hebben. In mei 1999 zou een collega van betrokkene, Rifak Hafizov, die zich met de zaak van het videomateriaal bezighield, vermoord zijn. Er zou een onderzoek naar geopend zijn, maar dat zou zonder resultaat gebleven zijn. Vlak voor het vertrek van betrokkene zou zijn vader door onbekenden met een ijzeren buis op het hoofd geslagen zijn. De vader zou dan één week gehospitaliseerd zijn. Vervolgens zou zijn vader een klacht bij de politie ingediend hebben, maar die later op aanraden van betrokkene weer ingetrokken hebben.

Er dient te worden opgemerkt dat grote tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas totaal ondermijnen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij bij het incident in 1997 zelf de kinderen die de ramen ingegooid hadden wist op te pakken en twee dagen liet vasthouden in de kelder (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat bij het incident van 1997 bij zijn aankomst aan de school de kinderen reeds opgesloten waren in de kelder (zie CGVS p. 3).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij de kinderen van het incident van 1997 twee dagen liet opsluiten in de kelder van de school, dit op aanraden van de medewerkers van de school (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat hij bij aankomst bij de school de kinderen bevrijdde uit de kelder, waar ze opgesloten waren door de studenten. Betrokkene verklaarde de school vervolgens te hebben gesloten en verzegeld (zie CGVS p. 3), hetgeen hij totaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat de ouders van de kinderen een klacht tegen de opsluiting indienden en dat betrokkene dan beide onderzoeken diende uit te voeren (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat het onderzoek in verband met de kinderen snel afgehandeld werd als een geval van vandalisme en dat hij dan belast werd met een onderzoek naar mogelijke extremistische activiteiten van de school TUB (zie CGVS p. 4). Hij vermeldde er helemaal niets over een klacht van de ouders van de kinderen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zowel zijn ouders als hijzelf een drietal keer lastiggevalen werden door medewerkers van de school TUB (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene persoonlijk nooit lastig te zijn gevallen (zie CGVS p. 7).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij geen verdere gegevens kan geven over de aanval op zijn ouders, waarbij het been van zijn vader en de vingers van zijn moeder gebroken werden (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat ze toen door vijf studenten van de TUB aangevallen werden en dat ze klacht indienden bij de wijkagent. De wijkagent zou het incident als hooliganisme van de hand hebben gedaan. Betrokkene en zijn ouders zouden dan nog

klacht hebben kunnen indienen bij de procureur, maar ze zouden dat niet gedaan hebben (zie CGVS p. 7).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor betrokkenes vertrek met een ijzeren staaf op het hoofd geslagen is door de bewaker van de school, Haidar Choezeachmetov, en zijn medewerkers (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor zijn vertrek op het hoofd geslagen werd met een metalen buis, maar dat de vader niet heeft kunnen zien wie of hoeveel personen deze aanval uitvoerde (zie CGVS p. 8). Verder dient te worden opgemerkt dat er noch van het bezwarend videomateriaal met Tsjetsjeense verkrachtingen, noch van de problemen die betrokkene omwille van de illegale verzegeling met het parket zou hebben gehad, sprake is in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen zeer vreemd is.

Al deze vaststellingen maken betrokkenes asielrelaas ongeloofwaardig.

Bovendien, zelfs al zouden zijn verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat betrokkenes beweerde problemen blijkbaar van lokale aard waren. Hij zou namelijk enkel zijn lastiggevallen door mensen van een extremistische Wahhabietenschool in Nabereznie Tchelnie, en beschikte dus over een intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie. Betrokkene heeft hiertoe echter geen enkele poging ondernomen.

Uit bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat er in hoofde van betrokkene niet gesproken kan worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het document dat betrokkene voorlegde ter staving van zijn asielrelaas (rijbewijs) kan deze conclusie niet wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“1/ SCHENDING VAN ART. 51/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

Dat er een volledig Nederlandse procedure diende gevoerd te worden, hetgeen evenwel niet gebeurd is.

Dat een tolk Russisch-Frans aangewend werd bij het verhoor voor het Commissariaat-Generaal der Vluchtelingen daar waar het behoorde een tolk Russisch-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft, waarin luidens de wetteksten zelfde het onderzoek in dezelfde taal als de procedure n.l. de Nederlandse taal dient te gebeuren. Dat het verhoor uiteraard tot het onderzoek van de zaak behoort, zodat het behoorde een bijkomende tolk Frans-Nederlands aan te wenden of een tolk Russisch-Nederlands aan te wenden.

Dat de verzoekende partij juist de taalkeuze ontnomen werd, teneinde gebruik te maken van een tolk; zodat het dan ook behoort dat een tolk welke voldoet aan de vereiste taalkennis, n.l. dat hij de taal van de procedure beheerst of dat meerdere tolken tesamen aan die vereiste voldoen.

Dat dient te worden benadrukt:

a) Dat het verhoor tot het onderzoek behoort. Dat men onder onderzoek begrijpt de handeling van te onderzoeken (VAN DALE woordenboek). Dat men onder onderzoek begrijpt men iets nauwkeurig nazien en pogingen of moeite doen om een zaak meer in bijzonderheden of in haar aard te leren kennen (VAN DALE woordenboek). Dat aldus het verhoor behoort tot het onderzoek, al heeft de geschonden wetsbepaling het niet expliciet over het verhoor of enig ander onderdeel van hetgeen tot het onderzoek behoort.

b) Dat het asielrelaas niet is kunnen gebeuren, het verhoor niet is kunnen gebeuren met de nuances die men zou aantreffen wanneer er een vertaling zou zijn gebeurd(e) rechtstreeks naar de taal van diegene die het verhoor gedaan heeft. Dat nu juist nuances van erg veel belang zijn bij het beoordelen van een asielrelaas, te meer daar er veel zogenaamde tegenstrijdigheden hun oorsprong vinden in een fout betreffende de nuancering in het asielrelaas. Dat het beslissen in een asioldossier altijd een zeer zwaarwichtige beslissing uitmaakt nu deze beslissing determinerend is voor het verdere leven en lot van de asielaanvrager.

c) Dat diegene die een verhoor afneemt niet heeft dienen te bewijzen dat hij of zij de tweede landstaal beheerst. Dat aan wie een ambt ambieert bij het Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als 'interviewer', d.w.z. hij die de verhoren afneemt en het dossier in feite beoordeelt, niet dient geslaagd te zijn in het desbetreffend taalexamen. Dat bovendien de Commissaris-Generaal en diens Adjuncten, niet aan voormelde vereisten voldoen, hetgeen evenwel niet verhindert dat zij beslissingen ondertekenen die niet in hun moedertaal zijn opgesteld (sic).

d) Dat het bij een professionele vertaling al moeilijk is om de nuances te kunnen weergeven. Dat de desbetreffende ambtenaren bij het Commissariaat-generaal der vluchtelingen zelfs niet geacht zijn professionele vertalers te zijn; dat zij zelfs de kennis van de andere landstaal niet dienen te bewijzen. Dat zij zelfs niet moeten aantonen enig onderwijs met betrekking tot een andere landstaal te hebben gevolgd.

e) Dat de onderzoeker zich kan toespitsen op het asielrelaas zelve zo hij niet dient in te staan voor vertaling. Dat de bijkomende taak één en ander te moeten vertalen in ieder geval toelaat zich in geringere mate bezig te houden met het verhoor zelve, vermits de aandacht als het ware opgesplitst is.

f) Dat in casu kan gesteld worden dat diegene die het verhoor afgenomen heeft zeker en vast niet de Franse taal beheerste, integendeel.

g) Dat de verzoekende partij duidelijk belang heeft bij het inroepen van het middel, daar waar het middel de openbare orde raakt, waardoor verzoekende partij zijn belang zelfs niet dient aan te tonen, daar hij geacht wordt belang te hebben.

Dat zo men per impossebele artikel 51/4 van de vreemdelingenwet zo zou intreperen dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert: 'De Belgen zijn gelijk voor de wet.' terwijl artikel 11 postuleert: 'Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.'

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven: 'De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel.' (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression frangaise; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., 'De herkeuringsraad en de advokaat', R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft ‘overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtscollege opgeworpen, dit college in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen’ (Cass, 22 juni 1992, R.W. 1992-93, 471; cfr. ook BERXCK, C., ‘De herkeuringsraad en de advocaat’, R.W., 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar). Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/ STAAT, nr. 74.160 (61.070-IX-696) van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof: ‘2.4.5. Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollege waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedurerechten die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is; 2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld.’

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B., 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE, J., Overzicht van publiekrecht, deel II, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ‘La Cour d’ Arbitrage et l’article 191 de la Constitution’, noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994, J.L.M.B., 1995, 1413).”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord herhaalt hetgeen zij in het verzoekschrift heeft uiteengezet, met dit verschil dat de tolk nu naar het Engels zou hebben vertaald;

2.1.3.1. Overwegende dat het artikel dat de verzoekende partij geschonden acht luidt als volgt :

“Art. 51/4. § 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3 In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”;

2.1.3.2. Overwegende dat vooreerst er dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij bij haar asielverklaring om een tolk Russisch verzocht en dat zij aldus door de administratie op de Nederlandse taalrol werd ingeschreven en erover werd geïnformeerd dat de gehele procedure in het Nederlands zou gebeuren; dat in het geciteerde artikel niet expliciet wordt opgelegd dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal; dat het in het administratief dossier duidelijk naar voren komt dat tijdens de gehele procedure het Nederlands de proceduretaal was; dat erop dient te worden gewezen dat de verzoekende partij nergens hard maakt dat de tolk tijdens een van de verhoren effectief van het Russisch naar het Frans of het Engels heeft vertaald; dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig in het Nederlands is opgesteld en de verzoekende partij op geen enkel ogenblik een opmerking heeft gemaakt met betrekking tot de gebruikte tolk; dat op het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs expliciet staat dat er een tolk Russisch-Nederlands werd gebruikt; dat, met betrekking tot de aangevoerde prejudiciële vraag, erop kan worden gewezen dat de opgeworpen schending van artikel 51/4 Vreemdelingenwet geenszins wordt bewezen zodat er geen reden is de vraag te stellen; dat, gelet op de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de “herhaling” ervan met andere feitelijke omstandigheden, de vraag rijst of de verzoekende partij in wezen geen nieuw middel heeft ontwikkeld in de memorie van wederantwoord, dat dan uiteraard niet ontvankelijk zou zijn; dat in ieder geval het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“2/ SCHENDING ART. 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 VAN DE TAALWET

Dat er een volledig Nederlandse procedure diende gevoerd te worden, hetgeen evenwel niet gebeurd is.

Dat een tolk Russisch-Frans aangewend werd bij het verhoor voor het Commissariaat-Generaal der Vluchtelingen daar waar het behoorde een tolk Russisch-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft.

Dat artikelen 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de taalwet in bestuurszaken aldus geschonden is, doordat men een tolk Russisch-Frans aangewend heeft, daar waar de verzoekende partij in Vlaanderen woont, de procedure en beslissing voorts in het Nederlands zijn genomen.

Dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen wel degelijk onder te (de) toepassing van de taalwet valt (Advies Vaste Commissie voor Taaltoezicht, dd. 12 augustus 1994). Dat naast artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taalwetgeving van toepassing blijft, zeker zo de Raad van State, per impossele quod non zou beslissen dat het verhoor en meerbepaald de vertaling van het verhoor niet zou vallen onder artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat de zaak duidelijk localiseerbaar is in het Nederlandse taalgebied, hetgeen inhoudt dat de werking van het Commissariaat-Generaal onderworpen blijft aan de taalwet, voorzover een specifiekere wetgeving per impossele quod non niet zou van toepassing zijn.

Dat benadrukt wordt dat de taalwet de nietigheid oplegt voor alle gevallen waarin de taalwet geschonden is. Dat voor het overige nog verwezen wordt naar hetgeen reeds naar aanleiding van het eerste middel opgeworpen is.”;

dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende stelt :

“2/ Dat wat betreft het tweede middel de verzoekende partij volkomen volhardt, des te meer nu toegegeven wordt dat een tolk Russisch-Engels werd aangewend hetgeen inhoudt dat ondermeer artikel 57 van de Taalwet wel degelijk wordt geschonden. Dat benadrukt wordt dat de taalwet de nietigheid oplegt voor alle gevallen waarin de taalwet geschonden is. Dat voor het overige nog verwezen wordt naar hetgeen reeds naar aanleiding van het eerste middel opgeworpen is.”;

2.2.2.1. Overwegende dat de door verzoekende partij ingeroepen bepalingen luiden als volgt :

“Afdeling 3: Brussel-Hoofdstad

Art. 17.

§ 1 In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1/ uitsluitend in het Nederlandse of in het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2/ tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3/ tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4/ tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5/ tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder B voorgeschreven taal;

6/ uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1/ een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2/ door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3/ geen van de gevallen onder 1/ en 2/ zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal’.

‘Afdeling 1: Centrale diensten

Art. 39.

§ 1 In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5/ en 6/, en B, 1/ en 3/, van genoemde bepaling’.

‘Art. 57. De gezagsdragers en ambtenaren die door bevelen of handelingen de bepalingen van deze gecoördineerde wetten omzeilen of pogen ongedaan te maken worden disciplinair gestraft.

Wanneer de overtreder behoort tot het personeel van een provincie, een gemeente of een andere gedecentraliseerde of zelfstandige openbare dienst en de overheid aan wie de disciplinaire macht is opgedragen geen sanctie toepast, die in verhouding is tot de ernst van het vergrijp, kan de Koning in de plaats van die overheid de afzetting, de schorsing of de tuchtstraf uitspreken; dezelfde macht wordt toegekend aan de gouverneur ten opzichte van het personeel van gemeenten met minder dan tienduizend inwoners en van de gedecentraliseerde of zelfstandige openbare diensten die er in gemeentelijk verband hun taak vervullen’.

‘Art. 58.

Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie de handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectievelijke bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn, die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.

De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn.

De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar’.”;

2.2.2.2. Overwegende dat niet valt in te zien hoe bovenstaande wetsartikelen geschonden zijn door de bestreden beslissing omdat deze, enerzijds, niet van toepassing zijn op de bestreden beslissing en, anderzijds, de asielaanvragen onderworpen zijn aan de procedure zoals zij beschreven staat in de Vreemdelingenwet; dat bovendien in het middel de nodige inconsequenties aanwezig zijn: ook hier is de taal waarnaar de tolk vanuit het Russisch zou hebben vertaald verschillend, al naar gelang het de uiteenzetting in het verzoekschrift of in de memorie van wederantwoord betreft; dat, voor het overige, naar de bespreking van het eerste middel kan worden verwezen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“3/ SCHENDING VAN ARTIKEL 10 EN 11 VAN DE BELGISCHE GRONDWET DOOR ARTIKEL 51/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

Dat zo men per impossele artikel 51/4 van de vreemdelingenwet zo zou intreperen dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een professioneel vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert: ‘De Belgen zijn gelijk voor de wet.’, terwijl artikel 11 postuleert: ‘Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.’

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven: ‘De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel.’ (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D’HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d’expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt.,

nr. 35.046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft 'overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtscollege opgeworpen, dit college in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen' (Cass, 22 juni 1992, R.W. 1992-93, 471; cfr. ook BERXCK, C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/ STAAT, nr. 74.160 (61.070-IX-696) van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof:

'2.4.5. Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollege waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is;

2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld'.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B., 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE, J., Overzicht van publiekrecht, deel II, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., 'La Cour d' Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994, J.L.M.B., 1995, 1413).

Dat zoals aangetoond bij de uiteenzetting van het eerste middel de gehanteerde werkwijze niet voldoende garanties kan bieden. Dat men zich diene af te vragen waarom asielzoekers ongelijk zouden mogen worden behandeld. Dat de ene asielzoeker een professionele vertaling krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moedertaal van diegenen die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker.”;

dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende stelt :

“3/ Dat wat betreft het derde middel de verzoekende partij volkomen volhardt.

Dat er des te meer een motiveringsgebrek is nu toegegeven wordt dat een tolk Russisch-Engels werd aangewend hetgeen inhoudt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet op de formele motivering en het gelijkkluidend algemeen rechtsbeginsel wel degelijk wordt geschonden. Dat dit geleid heeft tot zogenaamde tegenstrijdigheden. Dat de verwerende partij lijkt te dwalen.

Dat de verzoekende partij dienaangaande volkomen volhardt in datgene wat gestelde wordt in het inleidend verzoekschrift. Dat hetgeen de verwerende partij voor houdt niet van aard is het daarin gesteld te ontkrachten en zeker niet afdoende te ontkrachten.”;

2.3.2. Overwegende dat, gelet op het feit dat dit middel, in de versie uit het verzoekschrift, een kopie is van een deel van het eerste middel, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat dient te worden vastgesteld dat in de memorie van

wederantwoord het middel wordt uitgebreid met de schending van de motiveringsplicht; dat deze uitbreiding onontvankelijk is; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert :

“4/ SCHENDING VAN ARTIKEL 10 EN 11 VAN DE BELGISCHE GRONDWET DOOR DE ARTIKEL 39 § 1, 17 § 1, 57 EN 58 VAN DE TAALWET

Dat zo men per impossibile de artikelen 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de taalwet zo zou intreperen dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert: ‘De Belgen zijn gelijk voor de wet.’, terwijl artikel 11 postuleert: ‘Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.’

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven: ‘De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover door het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel’ (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D’HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d’expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35.046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., ‘De herkeuringsraad en de advocaat’, R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft ‘overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtscollege opgeworpen, dit college in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen’ (Cass, 22 juni 1992, R.W., 1992-93, 471; cfr. ook BERXCK, C., ‘De herkeuringsraad en de advocaat’, R.W., 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/ STAAT, nr. 74.160 (61.070-IX-696) van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof:

‘2.4.5. Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollege waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is;

2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld.’

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan

ingeroeppen worden (Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B., 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE, J., Overzicht van publiekrecht, deel II, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., 'La Cour d'Arbitrage et l' article 191 de la Constitution', noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994, J.L.M.B., 1995, 1413).

Dat zoals aangetoond bij de uiteenzetting van het eerste middel de gehanteerde werkwijze niet voldoende garanties kan bieden. Dat men zich diene af te vragen waarom asielzoekers ongelijk zouden mogen worden behandeld. Dat de ene asielzoeker een professionele vertaling krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moedertaal van diegenen die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker.”;

2.4.2. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel; dat, gelet op het feit dat de aangevoerde prejudiciële vraag betrekking heeft op bepalingen die niet van toepassing zijn op de bestreden beslissing, niet dient te worden ingegaan op het verzoek tot het stellen van deze vraag; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel aanvoert :

“5/ SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE.

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat een bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven nu zijn gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt nietig te zijn, door gebruik te maken van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en de taal van de procedure niet gebruikt heeft.

Dat zoals aangetoond bij de uiteenzetting van het eerste middel de gehanteerde werkwijze niet voldoende garanties kan bieden. Dat men zich diene af te vragen waarom asielzoekers ongelijk zouden mogen worden behandeld. Dat de ene asielzoeker een professionele vertaling krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moedertaal van diegenen die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker.”;

2.5.2. Overwegende dat, gelet op het uitgangspunt van dit middel, het gebruik van een foutieve tolk die verkeerd of slecht zou hebben vertaald, kan worden gewezen op de bespreking van de vorige middelen, waaruit is gebleken dat op dit punt niet is aangetoond dat dit effectief is gebeurd; dat, aangezien het uitgangspunt niet wordt bewezen, ook de stelling vervalt die de verzoekende partij in dit middel ontwikkelt; dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel aanvoert :

“6/ DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 63/3 VAN DE VREEMDELINGEN-WET SCHENDT

Dat het dringend beroep luidens de bestreden beslissing ingediend werd op 26 juni 2000 en de beslissing zou dateren van 18 28 september 2000, hetgeen betekent dat de

bestreden beslissing niet genomen is binnen de 30 dagen na het indienen van het dringend beroep hetgeen nochtans vereist wordt door art. 63/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert. Dat voorts verwezen wordt naar het arrest ALLEWAERT, nr. 73.717 dd. 18 mei 1998.”;

2.6.2. Overwegende dat de termijn, bepaald in artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop verzoeker zich beroept, een termijn van orde is, zodat aan de overschrijding van deze termijn geen sanctie verbonden wordt; dat de overschrijding van de termijn ook niet zo groot is dat er sprake is van een onredelijk lange termijn; dat, zelfs indien er sprake zou zijn van een dergelijke overschrijding van de beslissingstermijn, niet valt in te zien welk het belang van verzoeker is bij het inroepen hiervan, aangezien hij tijdens de afhandeling van zijn dringend beroep getolereerd wordt op het grondgebied, waardoor hij niet het risico loopt te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, waar hij beweert vervolgd te zijn door de autoriteiten; dat het zesde middel, indien al ontvankelijk, niet gegrond is;

2.7.1. Overwegende dat verzoeker als zevende middel aanvoert :

“7/ SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

a) Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Er dient te worden opgemerkt dat grote tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas totaal ondermijnen (ondermijnen). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij bij het incident in 1997 zelf de kinderen die de ramen ingegooid hadden wist op te pakken en twee dagen liet vasthouden in de kelder (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat (Commissariaat)-generaal verklaarde betrokkene echter dat bij het incident van 1997 bij zijn aankomst aan de school de kinderen reeds opgesloten waren in de kelder (zie CGVS p. 3).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij de kinderen van het incident van 1997 twee dagen liet opsluiten in de kelder van de school, dit op aanraden van de medewerkers van de school (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat (Commissariaat)-generaal verklaarde betrokkene echter dat hij bij aankomst bij de school de kinderen bevrijdde uit de kelder, waar ze opgesloten waren door de studenten. Betrokkene verklaarde de school vervolgens te hebben gesloten en verzegeld (zie COVS p. 3), hetgeen hij totaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat de ouders van de kinderen een klacht tegen de opsluiting indienden en dat betrokkene dan beide onderzoeken diende uit te voeren (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat het onderzoek in verband met de kinderen snel afgehandeld werd als een geval van vandalisme en dat hij dan belast werd met een onderzoek naar mogelijke extreem-istische (extremistische) activiteiten van de school TUB (zie CGVS p. 4). Hij vermeldde er helemaal niets over een klacht van de ouders van de kinderen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zowel zijn ouders als hijzelf een

drietal keer lastiggevalen werden door medewerkers van de school TUB (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene persoonlijk nooit lastig te zijn gevallen (zie CGVS p. 7).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij geen verdere gegevens kan geven over de aanval op zijn ouders, waarbij het been van zijn vader en de vingers van zijn moeder gebroken werden (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat ze toen door vijf studenten van de TUB aangevalen werden en dat ze klacht indienden bij de wijkagent. De wijkagent zou het incident als hooliganisme (hooliganisme) van de hand hebben gedaan. Betrokkene en zijn ouders zouden dan nog klacht hebben kunnen indienen bij de procureur, maar ze zouden dat niet gedaan hebben (zie CGVS p. 7).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor betrokkenes vertrek met een ijzeren staaf op het hoofd geslagen is door de bewaker van de school, Haidar Choezeachmetov, en zijn medewerkers (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor zijn vertrek op het hoofd geslagen werd met een metalen buis, maar dat de vader niet heeft kunnen zien wie of hoeveel personen deze aanval uitvoerde (zie CGVS p. 8). Verder dient te worden opgemerkt dat er noch van het bezwarend videomateriaal met Tsjetsjeense verkrachtingen, noch van de problemen die betrokkene omwille van de illegale verzegeling met het parket zou hebben gehad, sprake is in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen zeer vreemd is.

Al deze vaststellingen maken betrokkenes asielrelaas ongeloofwaardig.

Dat artikel 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel, tzt. dossier per dossier dient behandeld te worden.

Dat een vergelijking tussen verklaringen van de verklaringen met deze van de echtgenoot niet strookt met de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet, en daaruit kennelijk niet kan besloten worden dat er sprake is van een deugdelijke motivering.

Dat uit voormeld artikel en de vreemdelingenwet ook volgt dat elk verzoek individueel dient behandeld te worden, zodat het niet behoort te vergelijken met andermans verklaringen, afgelegd hetzij voor de dienst vreemdelingenzaken, hetzij voor het Commissariaat-Generaal.

Dat het aldus niet behoort door middel van vergelijking tussen verklaringen een beslissing te motiveren, daar waar een dergelijke wettelijke beroepsmogelijkheid voorzien is en daar waar de dossiers individueel dienen behandeld te worden.

b) Dat om aan de Wet van 29.7.91 en art. 62 van de Wet van 15.12.80 te voldoen, volstaat het voor de Commissaris-Generaal in casu niet te stellen dat het verhaal van verzoekers 'hoogst onwaarschijnlijk is' of 'bedrieglijk' De Commissaris-Generaal moet aangeven waarom precies hij die stelling weerhoudt (Raad van State, 15.12.94 nr 50.738, 3e Kamer, K.L /Belgische Staat, C.G.V.S):

- Dat de Commissaris-Generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat welke onderworpen is aan de controle van de Raad van State onderworpen (Raad van State 1.2.95 nr. 51.466, 11e Kamer G.N Belgische Staat, C.G.V.S);

- Dat het in casu niet volstaat te verwijzen naar het feit dat verzoeker lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van iets gemaakt heeft.

Dat aldus zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn.

- Dat het in concreto volstaat sommige opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar.

- Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., 'De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève' in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

- Dat zo per impossele verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

- Dat de voorgehouden tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel. Dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen tegenstrijdigheden (Cfr. FLEERACKRS, De laatste Rechter, over oordeelsvorming, Juridisch (Juridisch) Cahier, Jaargang, 8, Gerechtiglijk jaar, 1999-2000, Deel 2, geciteerd door Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200)

Dat een dergelijke vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

* Dat in concreto p(n)opens de vergeleken verklaringen kan gesteld worden:

De bestreden beslissing stelt het volgende:

‘Er dient te worden opgemerkt dat grote tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas totaal ondermijnen (ondermijnen). Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde betrokkene dat hij bij het incident in 1997 zelf de kinderen die de ramen ingegooid hadden wist op te pakken en twee dagen liet vasthouden in de kelder (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat (Commissariaat)-generaal verklaarde betrokkene echter dat bij het incident van 1997 bij zijn aankomst aan de school de kinderen reeds opgesloten waren in de kelder (zie CGVS p. 3).’

Dat de gereleveerde tegenstrijdigheid zo makkelijk te verklaren is, dat het hier al te duidelijk om een materiële vergissing gaat voor de Dienst Vreemdelingen zaken. Dat een andere uitleg al te belachelijk lijkt. Dat de versie bij de Commissaris-Generaal om al te evidente redenen de juiste is.

Dat de bestreden beslissing stelt:

‘Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde betrokkene dat hij de kinderen van het incident van 1997 twee dagen liet opsluiten in de kelder van de school, dit op aanraden van de medewerkers van de school (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat hij bij aankomst bij de school de kinderen bevrijdde uit de kelder, waar ze opgesloten waren door de studenten. Betrokkene verklaarde de school vervolgens te hebben gesloten en verzegeld (zie COVS p. 3), hetgeen hij totaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingen zaken.’

Dat de gereleveerde tegenstrijdigheid zo makkelijk te verklaren is, dat het hier al te duidelijk om een materiële vergissing gaat voor de Dienst Vreemdelingen zaken. Dat een andere uitleg al te belachelijk lijkt. Dat de versie bij de Commissaris-Generaal om al te evidente redenen de juiste is. Dat het niet vermelden van één feit in het korte interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken uiteraard niet de gereleveerde gebeurtenis uitsluit.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde betrokkene dat de ouders van de kinderen een klacht tegen de opsluiting indienden en dat betrokkene dan beide onderzoeken diende uit te voeren (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat het onderzoek in verband met de kinderen snel afgehandeld werd als een geval van vandalisme en dat hij dan belast werd met een onderzoek naar mogelijke extremistische (extremistische) activiteiten van de school TUB (zie CGVS p. 4). Hij vermeldde er helemaal niets over een klacht van de ouders van de kinderen.’

Dat er ook hier geen tegenstrijdigheid is.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde betrokkene dat zowel zijn ouders als hijzelf een drietal keer lastiggevallen werden door medewerkers van de school TUB (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene persoonlijk nooit lastig te zijn gevallen (zie CGVS p. 7).’

Dat hij ter zake misbegrepen werd voor h(e)t Commissariaat-Generaal.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde betrokkene dat hij geen verdere gegevens kan geven over de aanval op zijn ouders, waarbij het been van zijn vader en de vingers van zijn moeder gebroken werden (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat ze toen door vijf studenten van de TUB aangevallen werden en dat ze klacht indienden bij de wijkagent. De wijkagent zou het incident als hooliganisme van de hand hebben gedaan. Betrokkene en zijn ouders

zouden dan nog klacht hebben kunnen (komen) indienen bij de procureur, maar ze zouden dat niet gedaan hebben (zie CGVS p. 7).’

Dat ook er hier geen tegenstelling dient te zijn. Dat het hier duidelijk een geval van misbegrijpen of een materiële vergissing betreft. Dat ook hier een verhoor van ongeveer 10 minuten of in ieder geval een veel korter verhoor vergeleken wordt met een veel grondiger verhoor.

Dat de bestreden beslissing stelt:

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor betrokkenes vertrek met een ijzeren staaf op het hoofd geslagen is door de bewaker van de school, Haidar Choezeachmetov, en zijn medewerkers (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat- generaal verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor zijn vertrek op het hoofd geslagen werd met een metalen buis, maar dat de vader niet heeft kunnen zien wie of hoeveel personen deze aanval uitvoerde (zie CGVS p. 8). Verder dient te worden opgemerkt dat er noch van het bezwarend videomateriaal met Tsjetsjeense verkrachtingen, noch van de problemen die betrokkene omwille van de illegale verzegeling met het parket zou hebben gehad, sprake is in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen zeer vreemd is.

Dat het element van de videopnamen niet vermelden in een verhoor van ongeveer 10 minuten of in ieder geval een zeer kort verhoor niet erg vreemd is, daar waar het niet vermelden uiteraard niet betekent dat dit onwaar zou zijn. Dat hetzelfde geldt voor de verzegelingsproblematiek.

Dat men het antwoord op de vraag naar ‘één van de betrokkenen’ interpreteerd als antwoord op de vraag naar de betrokkenheid bij de slagen en verwondingen in plaats van een antwoord op de vraag wie er betrokken was in de gehele zaak. Dat ook hier de tegenstelling gezocht wordt.

Dat de bestreden beslissing voorts volgend motief bevat:

‘Bovendien, zelfs al zouden zijn verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat betrokkenes beweerde problemen blijkbaar van lokale aard waren. Hij zou namelijk enkel zijn lastiggevallen door mensen van een extreemistische (extremistische) Wahhabietenschool(l) in Nabereznie Tcheinie, en beschikte dus over een intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie. Betrokkene heeft hiertoe echter geen enkele poging ondernomen.’

Dat het aanwenden van dit motief eigenlijk duidelijk maakt dat de tegenstellingen eigenlijk spijkers op laag water zoeken is.

c) Dat de bestreden beslissing volgend motief bevat:

‘Bovendien, zelfs al zouden zijn verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat betrokkenes beweerde problemen blijkbaar van lokale aard waren. Hij zou namelijk enkel zijn lastiggevallen door mensen van een extreemistische (extremistische) Wahhabietenschool in Nabereznie Tcheinie, en beschikte dus over een intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie. Betrokkene heeft hiertoe echter geen enkele poging ondernomen.’

Dat ook hier de beslissing niet deugdelijk (deugdelijk) gemoti(e)veerd is. Dat in tegenstelling tot wat voorgehouden wordt verzoekende partij geen alternatief heeft teneinde zich te vestigen nu hij in ieder geval door de Wahieten waar dan ook in Rusland zou worden gevonden, daar waar er ook een vervolging is door de overheden.”;

2.7.2.1. Overwegende dat in het middel de schending van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 3 van de wet van 29 juli 1991, 149 GW, 6 E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel, wellicht bedoelt verzoeker hier de motiveringsplicht, wordt ingeroepen;

2.7.2.2. Overwegende dat vooreerst dient vastgesteld dat de artikelen 149 GW en 6 van het E.V.R.M. in casu niet van toepassing zijn; dat artikel 149 GW bepaalt dat vonnissen moeten worden gemotiveerd; dat de bestreden beslissing echter geen vonnis is, zodat niet in te zien valt op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden door de bestreden

beslissing; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken;

2.7.2.3. Overwegende dat in dit middel verzoeker stelt dat de artikelen 63 en 63/3 Vreemdelingenwet worden geschonden door de bestreden beslissing omdat er in de bestreden beslissing een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en die op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de artikelen 63 en 63/3 Vreemdelingenwet luiden als volgt :

“Art. 63.

De administratieve beslissingen zijn vatbaar, ofwel voor een dringend beroep, ofwel voor een verzoek tot herziening, ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor beroep tot nietigverklaring, of nog voor beroep bij de rechterlijke macht, overeenkomstig hetgeen hierna is bepaald.

De administratieve beslissingen genomen met toepassing van de artikelen 3, 7, 11, 19, van titel II, hoofdstuk II, en van titel III, hoofdstuk Ibis, zijn niet vatbaar voor een vordering in kort geding op grond van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek.

De kennisgeving van de beslissingen bepaald in de artikelen 8, 11, 13, derde lid, 16, 22, 24, 25, 30, 46, 50, derde lid, 52, 52bis, 54, 55, 57, 58, 61, 63/3, 67 en 73 vermeldt de wettelijk bepaalde beroepsmiddelen en de termijnen binnen welke die beroepen kunnen worden ingesteld.

Art. 63/3.

§ 1 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten bevestigt de aangevochten beslissing of beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is en dat de betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot binnenkomst, verblijf of vestiging in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in afwachting van een beslissing in de zin van artikel 57/6, eerste lid, 1/, binnen dertig werkdagen na de indiening van het beroep.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten behandelen bij voorrang en binnen vijf werkdagen na de indiening van het beroep de dringende beroepen ingediend door personen die op een welbepaalde plaats worden vastgehouden overeenkomstig artikelen 74/5 of 74/6.

Indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is, wordt, in voorkomend geval, onmiddellijk een einde gemaakt aan de vasthouding.”;

dat de verzoekende partij aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening mag houden met de verklaringen uit een eerdere procedurefase, om het dringend beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken in de asielaanvraag te beoordelen; dat luidens artikel 52 Vreemdelingenwet een asielaanvraag onontvankelijk mag worden verklaard als deze aanvraag totaal vreemd is aan het asiel en dan met name omdat ze bedrieglijk is, of omdat ze geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie; dat, om zich een beeld te kunnen vormen van de situatie zoals zij zich aandient, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over alle beschikbare informatie moet beschikken die door de kandidaat-vluchteling of één of meer van zijn eventueel vergezellende familieleden, op wier problemen de betrokkene zich eventueel beroept voor het verkrijgen van asiel, die tijdens de diverse asielprocedures werden verstrekt, wil hij, gelet op de zorgvuldigheidsplicht waaraan hij onderworpen is, een zorgvuldig afgewogen beslissing

kunnen nemen; dat, indien men bij een vergelijking van verklaringen fundamentele verschillen vaststelt, dit een van de mogelijkheden is die voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen open staan om de asielaanvraag als onontvankelijk af te wijzen; dat dient te worden vastgesteld dat er in het gehele dossier nergens sprake is van een echtgenoot, laat staan dat de verklaringen van de verzoekende partij met die van zijn echtgenoot (echtgenote lijkt in de gegeven omstandigheden zelfs realistischer) zouden zijn vergeleken en werden gebruikt om de asielaanvraag van de verzoekende partij af te wijzen; dat, met betrekking tot de inhoudelijke kritiek die in het middel wordt uiteengezet, erop kan worden gewezen dat uit de bespreking van de vorige middelen gebleken is dat er geen inbreuk werd gemaakt op welke taalwetgeving dan ook, zodat er moet worden veronderstelt dat verzoeker zijn vluchtmotieven op begrijpelijke wijze heeft kunnen uiteenzetten en de bestreden beslissing op basis hiervan op geldige wijze kan worden gemotiveerd; dat, met betrekking tot de beweerde korte duur van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, erop kan worden gewezen dat dit verhoor 40 minuten heeft geduurd en dat de hoofdlijnen van het vluchtrelaas ter sprake zijn gekomen; dat hieruit volgt dat een vergelijking van de diverse verklaringen op deze punten mogelijk is; dat erop dient te worden gewezen dat de verzoekende partij deze verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend als zijnde in overeenstemming met zijn verklaringen; dat van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij vanaf de aanvang van zijn asielprocedure alle relevante gegevens voor de beoordeling van zijn aanvraag verstrekt; dat het dan ook des te merkwaardiger is om vast te stellen dat de verzoekende partij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet heeft verklaard dat hij niets meer toe te voegen had en zich nu beroept op de korte duur van dit verhoor; dat, wat de tegenstrijdigheden betreft, kan worden vastgesteld dat ze alle terug te vinden zijn bij een vergelijking van de verhoorverslagen die werden opgesteld in de asielprocedure van de verzoekende partij; dat de verklaring of poging tot weerlegging van de aangehaalde motieven geenszins overtuigt in die mate dat zij de bevindingen van de beslissingnemende overheid als kennelijk onredelijk laten overkomen; dat de bestreden beslissing binnen de grenzen van de discretionaire bevoegdheid van de beslissingnemende overheid genomen is en op afdoende wijze, zowel formeel als materieel, gemotiveerd; dat, met betrekking tot de interne vluchtmogelijkheid waarover de verzoekende partij zou beschikken, de beslissingnemende overheid kan worden bijgevalen; dat uit het relaas dat de verzoekende partij liet optekenen niet blijkt dat de problemen waarvan hij het slachtoffer was het lokale niveau overstegen; dat het zevende middel niet gegrond is;

2.8.1. Overwegende dat verzoeker als achtste middel aanvoert :

“8/ SCHENDING VAN ART. 63 EN ART. 63/3 VAN VREEMDELINGENWET

Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt:

‘Er dient te worden opgemerkt dat grote tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas totaal ondermijnen (ondermijnen). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij bij het incident in 1997 zelf de kinderen die de ramen ingegooid hadden wist op

te pakken en twee dagen liet vasthouden in de kelder (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat bij het incident van 1997 bij zijn aankomst aan de school de kinderen reeds opgesloten waren in de kelder (zie CGVS p. 3).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij de kinderen van het incident van 1997 twee dagen liet opsluiten in de kelder van de school, dit op aanraden van de medewerkers van de school (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat hij bij aankomst bij de school de kinderen bevrijdde uit de kelder, waar ze opgesloten waren door de studenten. Betrokkene verklaarde de school vervolgens te hebben gesloten en verzegeld (zie COVS p. 3), hetgeen hij totaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat de ouders van de kinderen een klacht tegen de opsluiting indienden en dat betrokkene dan beide onderzoeken diende uit te voeren (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat het onderzoek in verband met de kinderen snel afgehandeld werd als een geval van vandalisme en dat hij dan belast werd met een onderzoek naar mogelijke extren-ästische activiteiten van de school TUB (zie CGVS p. 4). Hij vermeldde er helemaal niets over een klacht van de ouders van de kinderen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zowel zijn ouders als hijzelf een drietal keer lastiggevallen werden door medewerkers van de school TUB (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene persoonlijk nooit lastig te zijn gevallen (zie CGVS p. 7).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij geen verdere gegevens kan geven over de aanval op zijn ouders, waarbij het been van zijn vader en de vingers van zijn moeder gebroken werden (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat ze toen door vijf studenten van de TUB aangevallen werden en dat ze klacht indienden bij de wijkagent. De wijkagent zou het incident als hooliganisme van de hand hebben gedaan. Betrokkene en zijn ouders zouden dan nog klacht hebben kwamen indienen bij de procureur, maar ze zouden dat niet gedaan hebben (zie CGVS p. 7).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor betrokkenes vertrek met een ijzeren staaf op het hoofd geslagen is door de bewaker van de school, Haidar Choezeachmetov, en zijn medewerkers (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zijn vader enige dagen voor zijn vertrek op het hoofd geslagen werd met een metalen buis, maar dat de vader niet heeft kunnen zien wie of hoeveel personen deze aanval uitvoerde (zie CGVS p. 8). Verder dient te worden opgemerkt dat er noch van het bezwarend videomateriaal met Tsjetsjeense verkrachtingen, noch van de problemen die betrokkene omwille van de illegale verzegeling met het parket zou hebben gehad, sprake is in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen zeer vreemd is.'

Dat artikel 63 en 63/3 van de van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel, ttz. dossier per dossier dient behandeld te worden.'";

2.8.2. Overwegende dat, aangezien het achtste middel in wezen een gedeeltelijke herhaling is van het zevende middel, naar de bespreking van het zevende middel kan worden verwezen; dat het achtste middel niet gegrond is;

2.9.1. Overwegende dat verzoeker als negende middel (door verzoeker ten onrechte aangeduid als twaalfde middel) aanvoert :

“12/SCHENDING VAN ARTIKEL 52, JUNCTO 63/2 EN 63/3 VAN DE VREEMDELINGENWET

Dat de bestreden beslissing steunt op volgende motivering:

‘Bovendien, zelfs al zouden zijn verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat betrokkenes beweerde problemen blijkbaar van lokale aard waren. Hij zou namelijk enkel zijn lastiggevallen door mensen van een extremistische Wahhabietenschool in Nabereznie Tcheinie, en beschikte dus over een intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie. Betrokkene heeft hiertoe echter geen enkele poging ondernomen.’

Dat het de Commissaris-Generaal, optredend in dringend beroep, niet behoort een beslissing ten gronde in het stadium van de ontvankelijkheid te nemen. Dat in casu de Commissaris-Generaal reeds over de grond beslist heeft en niet geoordeelt heeft over de kwestie of het verzoek tot vluchteling verklaard te worden al dan niet kennelijk ongegrond is, of al dan niet klaarblijkelijk ongegrond is.

Dat uit artikel 63/2 en 63/3 volgt dat artikel 52 van de vreemdelingenwet de criteria omvat waarover de Commissaris-Generaal in dringend beroep vermag te oordelen.

Dat de bewoordingen kennelijk of klaarblijkelijk uiteraard belangrijk zijn in de tekst van artikel 52 van de vreemdelingenwet (CARLIER, J.-Y., ‘La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié en Belgique’, B.T.I.R., 1989, 158).

Dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt als de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, daar waar er in werkelijkheid een beslissing ten gronde werd genomen (Voor een duidelijk voorbeeld zie RvSt. nr. 48.825 dd. 31 augustus 1994).

Dat door aldus te oordelen verzoekende partij geen oordeel over de grond van de zaak heeft kunnen bekomen, welke aan een rechterlijke instantie is kunnen voorgelegd worden, rechterlijke instantie met waarborgen betreffende het oordeel over de zaak zaak zelf, waarvan verzoekende partij in casu verstoken bleef.”;

2.9.2. Overwegende dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de mogelijkheid geeft om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van de bedrieglijkheid of van de kennelijke ongegrondheid ervan; dat in casu de asielaanvraag werd afgewezen op grond van de beide vermelde mogelijkheden; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag, noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat dit evenwel niet het onderzoek is dat plaats vindt in de gegrondheidsfase die volgt op de ontvankelijkheidsfase; dat tijdens de ontvankelijkheidsfase wordt onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Conventie van Genève en bovendien niet tegenstrijdig zijn met zijn eigen eerdere verklaringen of verklaringen van eventueel vergezellende familieleden of kennissen; dat dit een onderzoek veronderstelt waarbij de gegevens die worden verstrekt door de kandidaat-vluchteling op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld; dat, om tot de vaststellingen in de bestreden beslissing te komen, er enkel een dergelijk onderzoek nodig was; dat een dergelijk onderzoek niet kan worden beschouwd als het onderzoek dat wordt bedoeld met het onderzoek in de gegrondheidsfase; dat het negende middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.